

померање граница II

померање граница II

померање граница II

ОСНИВАЧИ ПРОЈЕКТА ПОМЕРАЊЕ ГРАНИЦА - СНЕЖАНА ПЕШИЋ РАНЧИЋ И МАЈА ГЕЦИЋ
АУТОР ИЗЛОЖБЕ ПОМЕРАЊЕ ГРАНИЦА II - СНЕЖАНА ПЕШИЋ РАНЧИЋ

1

ХОЛ РТС-а 15. 12. 2015. – 31. 01. 2016.

→ Пројекат Померање граница је концептуалног карактера са полазиштем од текстила и савременог одевања, приказан кроз изложбу, радионице, предавања и концерт. || Међународна сарадња - представљање концептуално и ликовно сродног подпројекта Фемина 8 групе аутора, чланова ДЛУМ-а Друштво ликовних уметника Македоније. || |

НЕУТИЛИТАРНИ ТЕКСТИЛ

Да почнемо једним типичним примером:

Златко Цветковић, као што видимо, користи магнетне видео траке, неспорно дефинисане као чисто техничко средство којим се меморишу видео записи. Он их плете и уплиће, опонашајући рудиментаран начин на који настаје текстил. Своју, у суштини, мобилну скулптуру, он еуфемистички насловљава са "Месташце". Овај деминутив је ту да нас заваја и заведе. Но, размислимо, на свим тим искукичаним тракама налазе се невидљиви електронски видео записи о неким особама, догађајима или ликовима који на себи и око себе такође имају: нацртани, документарно приказани или миметички текстил /одећу, шаторе, пешкире, постељину.../.

Рекло би се да четири стваралачка и постстваралачка поступка, овим парадигматичним примером илустрована, дакле: први, овакве и сличне трансценденције материјално-нематеријално, потом, други, наглашена сугестибилност уметника на граници монистичког, чак императивног, а у сваком случају декларативног убеђивања, као и, трећи, мимезис, да сва три наведена поступка, уз, четврти, мимикрију, обележавају читав овогодишњи, други по реду пројекат "Померање граница".

Снежана Пешић Ранчић своје фигуре, ионако само на стилизоване силуете сведене идеје о људским бићима, доводи у корелацију са њиховим одразима, који су својеврсне сенке сенки. Она кореспондира са оностраним, које није тек пуки одраз оностраног, већ води засебан живот, оптерећен техником и програмима.

Маја Гецкић, уноси дијахронијски аспект у промишљање текстила и одеће, предочавајући нам статично, фотографијама, уназад, генеалогiju само женске стране своје породице: своју ћерку, па себе, онда своју мајку и, на крају, баку. Она то чини двојако: приказује и развој начина одевања /женске/ деце током приближно једног века уназад и, уједно, родну женску хомогеност. Свила је у основи свих њих, као пролазних индивидуа, својеврсна будистичка вечна прана, али сведена само на две димензије.

Ана Цвијановић сличном дискурсу приступа динамично. Не користи фотографију, већ пројектује филм на свили. Цена тога је смањена фактографска уверљивост, јер овај филм није документарна породична грађа, већ деценијама касније настао накнадни филмско-играни конструкт. Евоцирајући, дошла је до тога да иза варљивих, субјективно интонираних сећања и потреба за топлином, стоје само симулакруми, симулације, емотивне компензације и електронске химере...

Снежана Нена Скоко, везом на јастучницама по нама страним текстуалним предлошцима региструје и артифицијелно коментарише проблем стотина хиљада избеглица, које, од 2015. године, из Трећег света у бескрајним колонама масовно пролазе кроз Србију на путу ка Европи, у њиховој визији идеализоване области, некакве савремене комбинације Аркадије, Утопије и Едена. Уметница то чини у комбинацији са фотографијама, које тему и повод контекстуализују и документују.

Горан Стакић је написао шутири концепт од само једне реченице, па се ни ми нећемо баш распевати, али морају се упоредити два приступа актуелној теми избеглица са југа, Скоковкин и Стакићев, формално наизглед иста, у изразу различита, а суштински - са истом поруком. **Сања Росић** се такође бави кретањима. Њен точак, симбол кинетике, пресвучен финим свиленим предивом није једнозначни точак номада, али, када имамо на уму да истоврсне избеглице, које Европи прилазе табанајући са наше јужне стране, њену северну руско-финску границу "пробијају" другачије, јер на њој важе бирократски прописи да у Финску може да се пређе само НА или У превозном средству, не и пешке - тај "умрежени" точак бицикла изненада омогућава ново учитавање. Пошто избеглице "горе" стижу пешке, оне брже-боље од Руса привремено изнајмљују

бицикле и возаче, па исти точкови непрестано амо-тамо померају и пробијају границе...

Љиљана Мајкић креира modele од нових материјала, првенствено неопрена, а у свему, у дубоким слојевима препознајемо, у најбољем смислу, ревитализовање струја и путева мишљења великана од пре скоро једног века, а добијамо нова дела.

Славица Лазич Дундас, али само на први поглед, приступа својим експонатима као што су то пре скоро пола века радили уметници, неретко и /не само колористички/в минималисти. Да би се правилно истакао суптилни либрето ових дела, идеална позадина су бели зидови...

Арпад Пулаи наставља тамо где је стао прошле године, али сада се још више окрећући себи. Оно што нам дочарава је кошмар, сасвим примерен свему што видимо око нас, као и ономе што нам пролази кроз главе када пребирамо, не само по дневним догађајима. Као сваки добар уметник, он делима верно одражава дух места и времена у којем битише.

Ђорђе Аралица је такође успоставио континуитет са својим прошлогодишњим приступом потрошачком друштву и конзумеризму, као и са несмањено строгим погледом на моду, те на функцију одевних предмета. О сваком његовом делу могао би да се напише есеј.

Драгана Кушрешанин уноси у тему визуру секвенцне нарације, у овом случају илустраторске и стрипске. Осим тога, ово је драгоценосвежење у приступу, јер су графике, аплициране на филцу, као позадини, крајње необична комбинација. Дугмад испод цртежа подсећају издалека на прекидаче екрана, па може да се доживи и као прилог критици инфантилизације електронских медија.

Никола Радосављевић укњижава идеју о текстилу, а у концепту наговештава и мултижанровску природу својих књига у простору. Писаном концепту **Петра Вујошевића**, елаборацији која је нешто између сентенце и хаику-поезије, нема се шта додати или одузети. Спојити стакло, картон и бакарне жице, и све то донети на изложбу текстилне секције - то може само он.

Александра Богићевић је смирена, промишљена и педантна. Срачунато себе само својим именом предочава свима који посматрају штотекс За разлику од самопромоције, самообјективизације, самоогољавања и самоекспонирања неких других уметника на овој изложби, она задржава своју интиму и фигурацију за себе. Она је ту само номинално, а своје име умножава механички, као што су то својевремено радили Енди Ворхол или Салвадор Дали.

Оливера Штрбац снажно демонстрира своје виђење преплетаја и нити, које су ту, ни мање ни више него - од камена! Има ту и нешто челика, чак се некако нашла и јута, но ваљало је ово направити! И донети! Моћно!

Ивана Драгутиновић Соколовски прави огромне лопте од сомота. Наслућујемо сличан кинетички потенцијал као и код пресвученог точка Сање Росић, при чему потенцијал утилитарности точка неспорно јесте већи, али потенцијал игре готово да не може да се пореди са лоптом, поготово оваквом.

Драгана Николајевић и Андрија Ранчић су у готово нераскидивој симбиози. С једне стране, Николајевићева одећу и материјал атрактивно оплемењује утканим ЛЕ диодама и оптичким влакнима, али све то би било мртво да нема фотографа који би све, а поготово покрете модела на правилан начин регистровао и предочио. С друге стране, врсни фотограф као што је Ранчић не би био то што јесте да нема овако атрактивне теме, предмете и поводе за своје врхунске фотографије...

—→ **Међународна сарадња** - представљање концептуално и ликовно сродног подпројекта Фемина 8 групе аутора, чланова ДЛУМ-а Друштво ликовних уметника Македоније и један учесник из Босне и Херцеговине. || Медијатор и организатор учешћа гостујуће изложбе Марина Кочарева Ранисављев. || |

—→ **Селекциони жири Померање граница II 2015.** у саставу - Ивона Рајачић Барановски /историчар уметности и председник жирија/, Златко Цветковић /дизајнер текстила, проф. на ФПУ/ и чланови одбора секције ТИСО др Марина Коцарева Ранисављев /сликар-костимограф, проф./, Евица Милованов Пенезић /дизајнер одеће/ и Снежана Пешић Ранчић /дипл. сликар текстила/ ||

—→ **Жири за награде Померање граница I 2014.** у саставу – Љубица Јелисавац Катић /историчар уметности и председник жирија/, Ивана Вељовић /дизајнер текстила, професор на ФПУ/ и Слободан Ивков /историчар уметности/, доделио је следеће награде: ||

I награда: Александра Лалић, „HAIR DRESS“, тканина од људске косе

II награда: Марина Костић, „Место звано дом“, комбинована техника, 11 x 15 x 23 cm

III награда: Ђорђе Аралица, „QUEEN'S PURSE /ARALICA HAUTE COUTURE/, варени метал, 50 x 40 x 18 cm

I награда

II награда

III награда

учесници

Ана Цвијановић

Оливера Штрбац

Арпад Пулаи

Јана Манева Чупоска

Соња
Росић

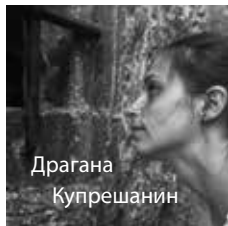
Драгомир
Миленковић

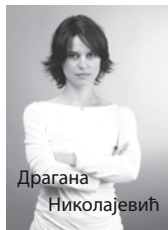
Петар
Вујошевић

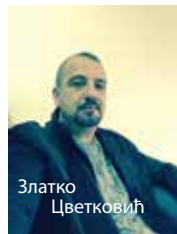
Горан Стакић

Драгана
Купрешанин

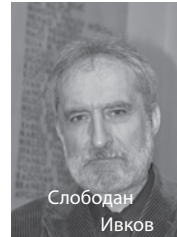
Драгана
Николајевић

Златко
Цветковић

Снежана
Пешић Ранчић

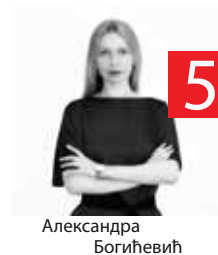
Слободан
Ивков

Љиљана
Мајкић

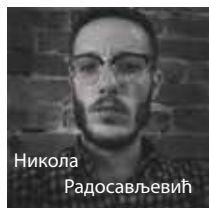

Снежана
Нена Скоко

Александра
Богојевић

5

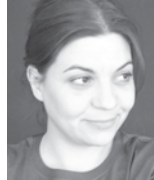
Никола
Радосављевић

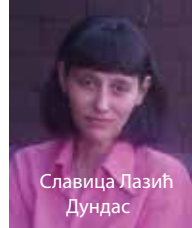
Андрија
Ранчић

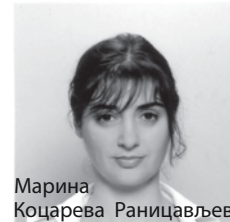
Ивана Драгутиновић
Соколовски

Маја Геџић

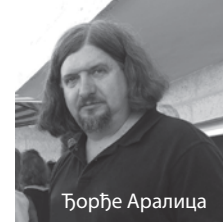
Славица Лазић
Дундас

Марина
Коцарева Раничављев

Божидар
Мандић

Ђорђе Аралица

→ Никола Радосављевић

Ветар, Иван Лалић, комбинована техника, 58x47 цм, 2014.

> **ХУХХ**, комбинована техника, 24x25 цм, 2015.

Пошто је сценичност визуелног простора унутар књижног блока платформа за инсистирање на карактеризацији литерарног догађаја, онда је његова спољашност сфера интервенције која најављује, потенцира, заокружује и инсистира на подтексту и конотацији дела. Врло мало вреднована од илустратора, књига у простору је савремени вишежанровски објект који на једном месту формира интентивну целину херметичног типа. Као појам у простору, она редефинише нематеријални приступ посматрача, утичући на његову перцепцију и разумевање самог дела, идеје уметника. Не нужно илустрација, више је запис, рефлексција, сцена која се већ догодила. Окупљајући унутрашњи и спољни простор, књига на овај начин сопственом формом окупира пажњу посматрача, и чини га протагонистом визуелног дешавања унутар корица.

→ Ана Цвијановић

> **Први додир**, комбинована техника, текстилни радови, видео, 15x100 цм, 2014/2015.

Увек сам сматрала људе првенствено визуелним бићима, али истражујући своја најранија сећања открила сам да су сензације попут додира и звука оне које су ми омогућиле да то сећање створим и пренесем на текстил и звук. Мајчина рука лагано додирује моју. Овај гест би се понављао сваки пут кад бих била болесна. Видео, као медиј, омогућава ми да једно апстрактно сећање, засновано на емоцијама, пренесем у визуелну сферу.

Свиленкасти текстилни квадрати су лагани, неутралних тонова и лебде у простору док граде површину на којој се назире видео. Лично сећање, стављено у јавни простор постаје свачији тренутак.

→ Оливера Штрбац,

> **Камена Нит**, Мозаик: природни камен, јута, челичне нити, 80x450 цм, 2015.

Напуклине и померања, који настају као процес, указују на растављања појединих делова личности, како би се отклонили сви слојеви и дошло до језгра, до суштине бића, Потке, која је најснажније од свега што је створено. Човек, његов суживот с каменом од искона и његова окренутост природи, датости су у трагању за суштинским у постојању. Побуђивањем и мењањем својства материјала у материју, као јединог одговора на размишљање, омогућава трагање и сам процес духовног истраживања у СВЕЧОВЕКУ, преображавајући човека. При свему томе ствара се простор без граница.

→ Петар Вујошевић

> **Успон**, Стакло, картон и бакарне жице, 70x155 цм, 2015.

Небо и земљу повезују нити. Ми те нити зовемо уметност.

→ Маја Гецић

>4 генерације, свила/полиестер, дигитална штампа, Четири траке, 71x210 цм, 2015.

У раду су коришћене аутентичне фотографије снимљене у истом узрасту: прабаке Вере, бака Даре, мама Маје и ћерке Таре. У позадини ликова провејава дезен бакиног фото албума и тапета из породичне куће. Рад се презентује на четири дигитално штампане транспарентне текстилне траке, које се у простору могу поставити на више начина. Премештањем на текстилну површину, фотографска белешка остаје недирнута, али добија нову димензију, тактилну/хаптичку ноту, константног кретања и преклапања у простору и времену.

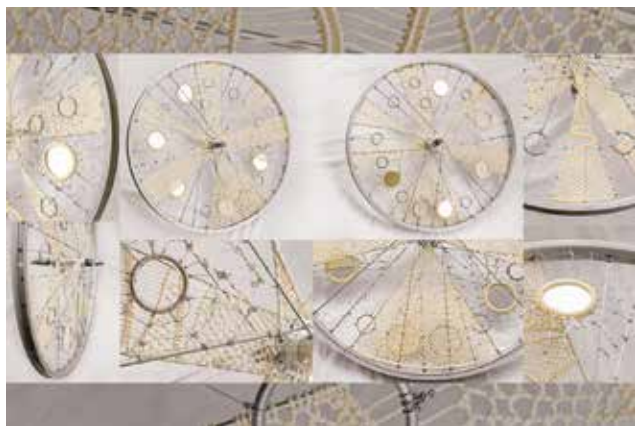

8

→ Соња Росић

>Точак – Чигра, комбинована техника, свилено предиво, метална жица, огледала, пречник 58x24 цм, 2015.

Границе су нешто што сами себи постављамо, чиме енергија и њен проток остају запретени у нама. Када схватиш да граница у ствари нема, онда можеш да оствариш све што замислиш, те да се и даље играш, као дете чигром. Симбол окретања и откривања, "његово величанство - точак", најмоћнији и најзначајнији изум за напредак човечанства, у неком тренутку третиран као отпад и без даље функције, не мора да се одбаци као одбојан и непотребан. На нама је да различитим поступцима баратамо енергијом таквих предмета јер је она неуништива и можемо је из једног облика преобразити у други, дајући предмету ново рухо, емоцију и значење.

→ Снежана Нена Скоко

> **Неограничено**, Текстил као документ, 20 кашираних фотографија, 2015.

Место уметника /Уметник је човек и човек је уметник/

Уметник је коаутор у инклузивном процесу стварања:

/Учесници у овом раду су: тражиоци азила из Центара за тражиоце азила у Бањи Ковиљачи и Боговађи: Хала, Хана, Сам, Хема, Махамед, Лаила, Лоиул, Серафин, Нисхантхан, Манл, Сахаб, Малаха, Индаха, Илмада, Кубаја, Махамед, Арва, Алма, Самир, Аздар, Мидиа, Марјам, Самер, Ахмед, Ибрахим, Лидија, Издихар и Ахин; сарадници у Центрима: Драгица, Сафо и Влада и уметници: Ивана и Нена/.

Кроз креативне радионице отворено је још једно поље за активно учешће уметника у развоју друштва и оснаживање његовог/њеног утицаја на друштвене промене.

→ Драгана Купрешанин

> **Цареви младић**, дигитална графика, пресовани филц, украсна дугмад, конач, 160x30 цм, 2014.

Серија графика - експериментални стрип каиш „Цареви младић“, концептом је одређен за галеријске просторе, јер је идеја рада да формално и продукцијски прелази оквири класичног медија. Начин на који рад у техници /дигиталне/ графике може да егзистира као каиш стрипа, јесте секвенцијални низ у простору у који посматрач, интуитивно „урања“. Нарацију коју графике формирају на зиду галерије, посматрач прелази/пролази низ, може да интерполира и анимира својим учешћем у делу, па тиме галерија постаје епистемолошки интерактивни медиј, а публика дели искуство стваралачког процеса уметника.

→ Ивана Драгутиновић Соколовски

>**Sola amore**, Плиш, латекс, ваздух

R = 200 цм, 2014.

Велика црвена плишана лопта, Sola amore, слика у простору-објекат, /пречника приближно 200 цм/, заправо је тело које позива на додир, загрљај, контакт... Лопте-тела се слободно крећу у простору и зависе од интервенције посматрача-учесника. У зависности од величине и контекста простора, зависи и број изложених лопти у галерији /различите нијансе црвене/, те њихов међусобни однос који је променљив услед дејства

10

→ Златко Цветковић

>**Месташце**, Просторна инсталација, Метријал и елементи: Кукучана фигура медведића /h-200 cm/ Магнетна трака из видео касета, CRT TV, VHS видео рекордер, 2015.

Рад Месташце је ту да нас подсети на безбрижност, на једну од најдрагоценијих одлика одрастања које као деца нисмо свесни. Носталгија и трагање за тим осећањем је уз нас током читавог живота. Месташце је мој покушај стварања окружења у којем ће се посетилац, бар на тренутак, осећати безбрижно. Избор материјала и фигуре је нит која треба да повеже прошлост са савременим тренутком и да додатно асоцира посетиоца на детињство.

→ Љиљана Мајкић /Босна и Херцеговина/

Dress your dreams, >капут и две хаљине, неопрен, 2013.

Модели Љиљане Мајкић пружају увид у уметничко истраживање форми и прожимање елемената геометријског, архитектонског, предметног и телесног. Њене колекције настају и развијају се од почетног питања како материјализовати апстрактну форму, која потом постаје кључ за решавање сваке појединачне креације.

Облачење у снове указује на приступ који брише границу између свакодневног живота и света маште, позивајући на нове креативније искорак у односу на стереотипе /перцепције, облачења, понашања/ са којима се свакодневно сусрећемо.

→ Арпад Пулаи

>Интроспекција, Пустована вуна, вез, минимална димензија рада: 150x150x80 цм, 2015.

Садржај рада чини једну фазу самопосматрања, преиспитивања, и приказује утицај спољне средине, која делује на обликовање мисли и емоција, све транспоновано кроз цртеж преко технике веза и пустоване вуне.

Текстилне форме у себи садрже један вид психоанализе, односно, приказане су ситуације кроз које појединац покушава да своје емоционалне компоненте исконтролише. Представљена су оба "емоционална" поларитета, оно исказано, тј. видљиво и оно што је скривено у нама.

Визуелна комуникација представљена је кроз фасцијалне експресије, расуте по површини текстила, а формиране помоћу танке линеарне структуре.

"Негде у себи морамо знати да човека ниједно посматрање не застрашује као самопосматрање. Морамо знати да када се човек суочи са самим собом, он гледа у понор."

С. Бекет

→ Александра Богићевић

> **Континуитет**, инсталација

/текстилне етикете, шотекс, блинд рам/, 140x140 цм, 2001.

Корелација уметник - дело специфично је, садржајно и конструктивно поље.

Та дуалност која паралелно егзистира, раслојава процес самоспознаје и ствара нове модалитете истраживања.

Кретање кроз својеврсни простор представља се појавним интервалима који се умножавају и усмеравају на континуитет развојног процеса.

Именовањем субјекта /аутора/ наглашава се индивидуално утемељена доследност и дефинише синоним за постизање јединствене целине.

И тако се континуитет потврђује као основа личног и уметничког идентитета.

12

→ Горан Стакић

> **Добродошли**, принт на платну, 50x40x30 цм, 2015.

Политчки ангажовано ситуацијом сиријских избеглица и европском "добродошлицом".

→ Ђорђе Аралица

Culinder Hat, Варени метал, 42x38x35 цм, 2015.

Parade Hat, Варени метал, 40x34x24 цм, 2015.

>Gentleman's Hat, Варени метал, 50x45x20 цм 2015.

Место у којем боравим у датом времену и његов рутински дневни ритам најчешћа су инспирација за теме мојих скулптура. По правилу, моју пажњу привлаче предмети из свакодневног живота који су изненађујуће слични, гдегод да се нађете. Моје капе су општепрепознатљиве и лако се доводе у везу са обичним људским ситуацијама, упркос њиховој очигледној нефункционалности.

Намера ми је била да димензијама, избором медија који носи безброј асоцијација, као и очигледном привлачношћу мојих скулптура, наведем посматраче да у мојим капама, кроз призму свог искуства, потраже њихово шире значење.

→ Славица Лазећ Дундас

Водена завеса, отисци амбалаже за воду, дрвофикс, газа, завој, 55x50 цм, 2015,

>Завеса лекова, отисци амбалаже лекова, дрвофикс, памучна пелена, 68x66 цм, 2015.

Ови радови Направљени су од дрвофикса, завоја, газе и памучне пелене. Делом или у целини они су отисак неког предмета: старог рама са фотографијом, амбалаже искоришћених лекова /бочица, табле капсула, шприцева/ и амбалаже воде за пиће. Отиске предмета узимала сам помоћу силиконских калупа, а онда у њих утискивала газу и завоје натопљене дрвофиксом. После сушења и учвршћивања, умножене отиске састављала сам и повезивала у целине правећи тако завесе... Завесе од оваквог материјала имају заштитничку улогу. Говоре о ранама, болу, неговању и опорављању.

→ Драгана Николајевић

>Генеза, 3 рада – Костими, одевни предмети, (комбинована техника), у материјал имплементирани ЛЕ диоде и оптичка влакна, 2015.

Генеза као рађање, стварање, од искре и идеје, па даље до симболичних слика које идеју развијају у причу, бајку или мит... Природни феномени и живи свет – луминисцентни организми, који својим готово нестварним и фантастичним облицима асоцирају на митске и бајковите, измаштане ликове, били су мотив и инспирација за пројекат Генеза.

Мистичан вилински свет, инспирисан научном фантастиком, представљен је на нов начин. Архетипови који помоћу савремене технологије (ЛЕ диоде и оптичка влакна) добијају нову футуристичку и научнофантастичну димензију. Светлост и тама изазивају низ асоцијација у оку посматрача.

“Светлост свесности пада на архетип и он улази у област психичког, постаје видљив.” К.Г.Јунг

→ Андрија Ранчић

>Генеза, 3 рада - Дигиталне фотографије, 100x70 цм, 2015.

Фотографски пројекат генеза је рађање новог измаштаног ванвременског света.

Фотографисани модели претстављени су као шумске виле. Стопљене су са природодом, дрвећем и земљом, мирне, сетне, мистичне и узвишене. Измештене из цивилизацијског оквира у природу, подсећају нас на живот без цивилизацијског шума. Фотографије доносе кроз ренесансно освтљење и класичне позе футуристички костим Драгане Николајевић који у мраку симболизује светлот живота.

→ Снежана Пешић Ранчић

>Рефлексија еволуираног човечанства, акрилик на платну са сувом травом и компјутерским деловима, 250x200x200 цм, 2014/2015.

Човек - некада и сад! По природи ствари, својим генетским кодом, човек не мења обличје ни садржину. Мењају се околности, сазнања и схватања. Дух еволуира и помера границе од стапања са природним према ослањању и сједињавању са технолошким.

ФЕМИНА 8
FEMINA 8
KOTIKOVA, MANEVA, MIKIC, TRUJCANOVIC,
PASCALE, KIROVSKA, VRENCOSKA, MILOVANEC,
TOMIK, RADESKA, ILIJANA, PETRUSHEVSKA

→ Међународна сарадња - представљање концептуално и ликовно сродног подпројекта Фемина 8 групе аутора, чланова ДЛУМ-а Друштво ликовних уметника **Македоније**.

Учеснице Фемене 8: Јана Манева Чупоска, Мирослава Микица Трујкановик, Ирена Паскали, Маја Кировска, Гордана Вренцоска, Наташа Милованчев, Дијана Томик Радеска и Илијана Петрушевска.

РАДИОНИЦЕ – две радионице, * 16. и *23. 01. 2016. год. од 11 – 14 х

Соња Росић /дипл.сликар текстила/: За све узрасте, демонстрираће се технике уз практични радом кроз који ће се дизајнирати и производити занатски и уметнички текстилни предмети.

ПРЕДАВАЊА – два предавања, * 19. и *26. 01.2016.год. у 19 х

I.предавање: *19. 01.2016.год. у 19 х

- 1.предавач др Марина Коцарева Ранисављев /сликар-костимограф, проф./, тема - “Мода и идентитет”
- 2.предавач Драгана Николајевић /дипл. сликар костима/, тема – “пројект Генеза”
- 3.предавач Андрија Ранчић /дипл. фотограф-ликовни уметник, проф./, тема – “пројект Генеза”

II. предавање: *26. 01. 2016. у 19 х

4. предавач мр Јана Манева Чупоска /акад. сликар-дизајнер одеће, декан/, /Македонија/ тема –“Улога боје у македонском народном костиму”
5. предавач Петар Вујошевић /сликар-мозаичар/, - “Небо и земљу повезују нити. Ми те нити зовемо уметност”
6. предавач Божидар Мандић /концептуални уметник/, тема - “Усудјујућа уметност и Уметност негује неприхваћеност”.

КОНЦЕРТ - *12. 01. 2016.год. у 19 х

Драгомир Миленковић /композитор/ и група “Хазари” – етно цез

Водитељ програма Слободан Ивков

Каталог изложбе/пројекта Померање граница
pomeraanjegranica@gmail.com
Радио-телевизија Србије, Изложбени хол, Таковска 10
15. децембар 2015. - 31. јануар 2016.

Издавач: Удружење ликовних уметника примењених уметности
и дизајнера Србије – УЛУПУДС, Теразије 26/2, Београд
www.ulupuds.org.rs
За издавача: мр. Владимир Ловрић,
За Уметнички савет: Вукица Микача
Дизајн знака УЛУПУДС-а: Никола Масниковић

Оснивачи пројекта Померања Граница - Снежана Пешић Ранчић
и Маја Гецић
Аутор Померања Граница II - Снежана Пешић Ранчић,
sprancic@yahoo.com
Предговор и вођење предавања: Слободан Ивков
Графички дизајн: Александра Ранчић
Уредник каталога: Снежана Пешић Ранчић
Уметничка поставка изложбе: Снежана Пешић Ранчић
Одговорни уредник Галерије РТС: Петар Ђиновић
Штампа: FORMAT, Beograd
Тираж: 200 ком.

Захваљујемо се – телевизији Србије на уступљеном простору
галерије – Хол РТС-а
Захваљујемо се ауторима Фемине 8, члановима и председнику
ДЛУМ-е из Македоније на уметничкој сарадњи.

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

73/76:069.9(497.11)"2015"(083.824)
73/76(497.11)"20"(083.824)

ПЕШИЋ- Ранчић, Снежана, 1957-
Померање граница. II :
[Хол РТС-а 15. 12. 2015.- 31. 01. 2016.] /
[аутори] Снежана Пешић- Ранчић. - Београд :
удружење ликовних уметника примењених
уметности и дизајнера Србије - УЛУПУДС,
2015 (Београд : Format). - 16 стр. :
илустр. ; 15 x 23 cm

Тираж: 200. - Стр. 2-3: Неутилитарни текстил /
Слободан Ивков.

ISBN 978-86-6213-052-5

а) Померање граница (Пројекат)
- Изложбени каталози
COBISS.SR-ID 219604236

